

nes Side bliver ængstelig ved, at hele denne Førsteprioritet skydes ind foran de tidligere Prioriteter, thi for hele Landets Vedkommende drejer det sig jo om endnu større Summer. Dette forringer selvfølgelig Pantessikkerheden. I første Instans vil det gaa ud over den Ejendomsbesidder, som har Ejendom nu og har anbragt sin Kapital i den. Denne vil først ryge. Men naar man saa samtidig faar sine Prioriteter opsagt eller nedskrevet, og det er vel rimeligt, at Kreditforeningerne maa tage det Forbehold, naar noget saadant sker, saa vil man jo komme i en meget vanskelig Situation. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad han mener om det Forhold, og hvilke Følger han mener, Lovforslaget paa dette Punkt kan faa overfor de nu bestaaende Forhold.

Der kunde være adskillige andre Ting at fremdrage, men det skal jeg ikke gøre nu. Jeg vil kun pege paa dette ene, at naar vi fra konservativ Side er saa stærkt imod hele denne Omlægning af Skatterne paa Grunden og paa Jordværdien, saa er Grunden den, at vi ser Hensigten med dette Lovforslag. Det er nemlig denne, at man ikke som Georgeisterne vil tage det hele paa een Gang, men man vil gaa langsommere frem; man vil foretage Operationen langsomt — om den derved bliver mindre pinefuld, ved jeg ikke, men man bliver i hvert Fald pint til Døde paa denne Maade, hvorimod man, hvis det gik efter Georgeisternes Ønske, vilde faa Hovedet kappet af med det samme. Jeg ved ikke, hvad der er at foretrække. Hensigten med Forslaget er efterhaanden at faa lagt mere og mere af Byrderne til det offentlige over paa Jorden, saaledes at den konfiskeres og det hele bliver Stats-ejendom. Saa snart man ser, at der foretages Forbedringer, og den enkelte gør noget, hvorved man kunde tænke sig, at han vilde kunne faa nogen Fortjeneste, kommer Samfundet straks og siger: Det er vort.

Det tror vi er en Fare. Vi tror, det er en Fare, hvis man ganske vil tage Chancerne bort fra Folk, saa de ser, at der ikke er noget at tjene ved at gøre en Indsats. Men man vil aabenbart, at det hele skal være ens, det hele her i Danmark skal være Statshusmandsbrug. Men naar man arbejder og vil sætte noget ind, skal man ogsaa have Chance for at tjene noget; det tror vi er heldigst for Udviklingen. Derfor ønsker vi ikke at være med i det Kapløb, som der er for at komme

først med Hensyn til at foreslaa Grundværdiskat, Grundskyld o. s. v.

Vi tror ikke, det vil være heldigt for Udviklingen at fratage dem, der nu tilfældigvis sidder med Ejendomme, deres Ret. Vi ønsker, at den Mand, der ejer Jord eller Grund, skal have sin gode Ret lige saa vel som alle andre, at Jordbesiddelse ikke skal straffes ved at beskattes saaledes, at Besidderen bliver nødt til at fortrække. Vi mener, at Ejendomsskylden bør bevares som Skattegrundlag, for derved faar vi Skatteevnen frem paa en mere retfærdig Maade, og vi tror, at der i saa Fald ikke vil blive en saa stærk Jagen efter at lade Skattegrundlagets Værdi stige, som naar Skatten alene lægges paa Jorden, idet man ved Ejendomsskyld ikke kan komme til at særbeskatte noget; saaledes som man kan ved en ren Grundskat. Men hvis der i Udvalget viser sig Forhandlingsvillighed, er vi villige til at undersøge, hvordan en ny Bonitering og Matrikulering kunde tilvejebringes, hvilende paa en grundig og ensartet Undersøgelse over hele Landet, for at se, om der ad den Vej muligvis kunde naas noget. Vi ønsker ikke, at Ejendomsskatterne skal kunne forandres fra Aar til Aar eller hvert fjerde Aar. Vi ønsker, at de skal lægges fast, saaledes at Folk ogsaa paa det Punkt ved, hvad de har at rette sig efter. Desværre kan jeg ikke, som det ærede Medlem Hr. Pinholt gjorde for Venstres Vedkommende, sige, at vi i Princippet er enige i Lovforslaget og er forhandlingsvillige. Tværtimod, i Princippet er vi imod Lovforslaget; men vi er villige til at deltage i en Undersøgelse af, hvorvidt man i Stedet for den nuværende Vurdering til Ejendomsskyld til Staten, som er slaaet fast ved Loven af 27. August 1922, kunde faa en Vurdering, der var bedre.

Henningsen: Jeg kan i Modsætning til den ærede sidste Taler takke Ministeren for Lovforslaget. Vi fra radikal Side er enige i det Princip, der er nedlagt deri. Vi tror, at Grundskylden er den bedste Maalestok for, hvor meget der skal betales i Skat af fast Ejendom til Kommunen. Vi kan takke Ministeren, fordi han her gør Forsøg paa at skabe et mere ensartet og retfærdigt Grundlag for Beskatningen af fast Ejendom til Amtskommuner, Sognekommuner og Købstadkommuner. Det nuværende Grundlag for Beskatning til Kommunerne af fast Ejendom er jo meget forskelligt i de forskellige Kommuner, baade med Hensyn til den Masse, der udskrives